

φός άνήρ 39 ετών, ως λέγει, φαινόμενος ως σαράντα πέντε, με όφθαλμούς αλαμπεύς και κτηνώδεις, με παρειάν κοίλα, με τρίχας ύποψάρους, κατηγορούμενος επί παντοειδεί άσελγεία, επί του έπταστούς κορασίου, Χαρικλειάς Βουρδουλάκη.

‘Ο εισαγγελεύς κ. Καρατζάς αναγινώσκει τό κατηγορητήριο, δι’ ού ό κατηγορούμενος κατηγορείται ότι έπέρυσεν έν Σύρω κατά διαφόρους έποχάς, εισάγων τήν παθοσαν εις τό παρά τό σχολείον ένώ αύτη έφοίτα κείμενον φωτογραφείον του και δελεάζων αύτην διά γλυκυσματών ήσέλγησεν εξάκις κατά διαφόρους ήμέρας έπ’ αύτης παρά φύσιν και κατά φύσιν πράγμα ύπερ σπουδαιώς έβλαψε τήν ύγιάν της μικράς κορασίδος, ή όποία δέν είναι ούτε ώραιά, ούτε άσχημη, μελαχροινή, παχουλή, με καστανούς όφθαλμούς, κινούσα τήν συμπάθειαν όλου του άκροατηρίου και και διεγείρουσα έναντίον του Σαρδαναπάλου κατηγορουμένου κύματα, μόλις συγκρατουμένης, άγανακτήσεως.

‘Ο συνήγορος του κατηγορουμένου κ. Γρυπάρης ζητεί τήν άναβολήν της δίκης διά τήν έλλειψιν των μαρτύρων της ύπερασπίσεως ό εισαγγελεύς άντιτείνει. Τό δικαστήριο προσδρευόμενον από τόν κ. Μακκάν άπορρίπτει τήν πρότασιν του συνηγόρου και ή δίκη προχωρεί, κεκλεισμένων των θυρών κατ’ αίτησιν του εισαγγελέως.

Έξεταζομένη ή μικρά με ύποτρέμουσαν φωνήν έπιβεβαιούσ όλας τάς άπαισίους λεπτομερείας του βασιβουζουκικού έγκλήματος. ‘Η ίατρική έκθεσις έπιβεβαιούσ τήν μαρτυρίαν του κορασίου και της θείας του, εις ήν κατά πρώτον ειχε διηγηθή τό γεγονός, μη έχον συνείδησιν του κακού της πράξεως.

‘Αναπλιώτης.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΕΝ ΚΑΛΑΜΑΙΣ

Γράφουσιν ήμιν εκειθεν τή 5 ‘Οκτωβρίου :

Δραματικός θίασος φέρων έπωνυμίαν «Θέσπις» άφικετο ένταύθα άρξάμενος από προχθές των έργασιών του.

Τό πρώτον δράμα ύπερ επί σκηνης άνεβίβασεν ήτο ή Γαλάτεια γνωστόν ως έν εκ των λαμπροτέρων έργων του Βασιλειάδου.

‘Απειρον πλήθος συνέρρευσε έν τή παραστάσει ταύτη, αλλά δυστυχώς ή έπιτυχία των ύποκριτών δέν ήτο καθολοκληρίαν έκφραστική. ‘Εν τή πρώτῃ πράξει ήδύνατό τις νά συλλάβη ιδέαν ουχι άποτυχίας διότι ή άπολιθωσις της Γαλατείας ήτο κανονική και τό σώμα της ύποκριθείσης συμμετριώτατον, οι βραχιόνες αύτης γυμνοί, ροδόχροοι και καλλίσφυροι, έτήρουν έκφραστικωτάτην θέσιν άκίνησιος· και έν γένει ήκολούθησε έπιτυχία τις, αλλά έν ταίς έπομέναις πράξεσι άπεκαλύφθησαν πολλαί έλλείψεις και άτέλειαι εις πάντα τά πρόσωπα, διότι τόν υπερβάλλοντα τόνον της φωνής των έφήρμοστον άκαταλλήλως εις τινα μέρη και ή γλώσσά των πολλάκις δέν έδιδε έμπρέπουσαν έμφρασιν εις τήν διεγερσιν του αισθήματος καθώς και ή φωνή αύτων έκάμπτετο άτέχνως εις τήν λύπην και εις τήν χαράν, συνήθως μάλιστα.

ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

‘Ωδευον δύο γείτονες έργάται προς τό Μοναστηράκι παρά τήν αγοράν όπως εύρωσι έργασίαν.

— Θωμά, λέγει, ό έτερος τί κέρδιση χθές από τή δουλειά σου ;

— ‘Οκτώ δραχμάς που ένοικιάστηκα σένα γιαπι και

τρεις που πετάκτικα τό μεσημέρι σε άλλο σπήτι, και έτελείωσα μιá βιαστική δουλειά που είχαν, ένδεκα. ‘Εσύ δέ Νικόλα πώς πήγες ;

— ‘Εγώ μόνον έπτά έβγαλα· μά σύ είσαι και καλλίτερος από μένα δουλευτής και τυχερότερος.

— ‘Αχ ! καϊμένη νάξερεις, τόν διέκοψεν ό Θωμάς, στενάξας άληθώς εκ βάθους καρδιάς. Καλλίτερα, άδελφέ Νικόλα, ζούσαμε πρώτα που πέραμαε τρεις, αλλά και όλα τά πράγματα ήσαν φτινά, καλλίτερα και πουό τιμημένα και είχαμε και άληθινά εύτυχία.

— ‘Ενδεκα δραχμάς νέας, και πάλι άναστενάξεις, έψιθύρισεν ό Νικόλας, Θωμά θά σε ιδή ό Θεός.

— ‘Εσένα Νικόλα δέν σου κόβει τό κεφάλι και νά πäs σ’ εκείνον που τροχάει τά ψαλιδια νά στ’ άκονιση. ‘Αλήθεια μεϊς ό στραβός λαός πλουτάμε σήμερα, άλλ’ αύτοι που μάς αύγάτησαν όλα τά πράγματα τό κάνουν με σκοπό. ‘Εμένα Θωμά με λένε, αλλά είμαι και Θωμάς κι’ έχω δικιο. Αύτοι που αύγάτισαν όλα σου λέγω, τό κάνουν για νά φτωχύνουν όλους εκείνους που αγαπών τήν πατρίδα, εκείνους που πονοϋν άληθινά τόν τόπο, νά μη μπορέσουν νά ζήσουν έδώ από τά έξοδα και νά πάρουν τά μάτια τους νά φύγουν, γιατί δέ θάχουν άνασασμό, και τότες άμα μέινουν οι άγιογδύτες μονάχοι, νά μάς αρχίσουν από τό κεφάλι, και φόρο στο φόρο που δέ θάχης κανένα νά σε ύπερασπιστή και νά δής τότε τό καζάντι σου.

— ‘Αμ που τό ζέρεις Θωμά, ή μάς κάνεις τό φιλόσοφο Σόλωνα ;

— ‘Εγώ δέν είμαι Σόλωνας, αλλά τάκουσα με τά ίδια μου τ’ αυτιά μου. Σάν και δαύτους, όταν πήραν οι ‘Εγγλέζοι τήν Μάλτα, που ήταν τότε περιβόλι, πήγαν εκει και τά ίδια εκαναν στην αρχή. ‘Εδιναν του λαού νά κερδιζη σαν κ’ έμάς πολλά, όσο που έφαγαν εκείνους π’ αγαπάγαν τόν τόπον, τους δυστύχησαν, τους φυλάκωσαν και τους σκρόπισαν στην έξορία του ‘Αδάμ, και άν μιλαγε κανένας καλός άνθρωπος «μωρέ τί θά γίνουμε» σαν σήμερα δώ, εύθις έσθήκωσαν τους χασάπιδες, τους έργάτας σαν κι’ έμάς, που κέρδιζαν στο ποδάρι και φώναζαν μη λέτε τίποτα για τους εύεργέτας που μάς εκαμαν τόσες έπιχειρήσεις και κερδιζουμε, γιατί σäs πνίγουμε.

— ‘Αληθινά οι ιδικοί μας, Θωμά, είν’ εύεργέτες.

— Σώπα, Νικόλα. ‘Οσο που πήραν όλας τάς θέσεις αύτοι, όσο που διώξαν όσους δέν τους σύμφερναν και τότε νάσου τό στραβό λαό από τό κεφάλι, του βάναν φόρο και στο περπάτημα, δέν του άφισαν σάλιο στο στόμα, όσο που τους κάμαν άληθινούς μαλτέζους και σήμερα περπατάν ζυπόλιτοι και τους φορτώνουν σα ζώα.

— Τι λές, Θωμά, μαλτέζους θά μάς κάμουν ; τους πήρε ό διάβολος τή σκούφια τους άν ήνε έτσι.

— Τράβα, τράβα, Νικόλα, γιατί αρχίσαμε με της κουβέντες ναύρομε δουλειά.

Φαλέξ.

ΦΥΡΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ

‘Υπάρχουν άνθρωποι οϊτινες, βαθύν εκπέμποντες στεναγμόν, εκφωνούσι τάς εξής λέξεις : «‘Αχ ! πόσον γλήγορα λησμονούμεθα ! » Και όμως οι τοιοῦτοι άς φάγουν εις τό ξενοδοχείον χωρίς νά πληρώσουν και θά ιδούν ποίαν άξίαν έχει τό άπόφθεγμα των !

* Καλὲ, τί ἔχεις, Ἀνέτα, δὲν μπορεῖς ;

— "Ὁχι, κυρία μου, πῆγα ἔς τὸν ὀδοντοίατρο καὶ μούβγαλε δύο δόντια, ἓνα γερό κ' ἓνα χαλασμένο. Εἶχε κάμει λάθος τὴν πρώτη φορά.

— Οὐ, κακὸ χρόνο νάχη !

— "Ὁχι δά, κυρία, μὴ τὸν βρούζετε, ὁ καυμένος μου πῆρε λεφτὰ μόνον γιὰ τὸ ἔνα.

* * * Ὁ μαρμαρόγλωσσος συγγραφεὺς Γκωτιέ εἶπε ποτὲ εἰς ὥραϊάν γυναικίαν ἦν ἐλάτρευεν :

— "Ὅσαίς θελήσετε νὰ φαίνεσθε ὥραϊα καὶ θελκτικῆ, συμβοτλευθῆτε τὴν καλλιτέραν σας φίλην, δειξατέ της ὅλα τὰ φορέματά σας, παρκαλέσατέ την νὰ σᾶς πῆ ποῖον ἐξ ὄλων προτιμᾶ ὡς ὥραϊότεροι, καὶ τότε ἐκλέξατε σεῖς κάθε ἄλλο, παρὰ ἐκεῖνο ποῦ σᾶς ὑπέδειξε.

* * * Ὅτι οἱ Ἄγγλοι εἶνε ἰδιότροποι τὸ γνωρίζετε· λοιπὸν Ἐγγλέζος τις εἰσῆλθεν εἰς κουρείον νὰ ξυρισθῆ.

— Εἶμαι, λέγει εἰς τὸν κουρέα, φοβερὰ ἰδιότροπος εἰς τὸ ξύρισμα. Σὲ δίδω μιά λίρα νὰ μὲ ξυρίσης χωρὶς νὰ μὲ κάμης καμμιά τσουγγρανιά· ἂν τυχὸν ὅμως μου δώσης καμμιά ξουραφιά, θὰ σοῦ τινάξω τὰ μυαλὰ ἔς τὸν ἀέρα· νὰ καὶ τὰ πιστόλια, διέτα.

— Δέχομαι ἀπάντησεν ὁ κουρέος, καὶ μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ εὐλαβείας ἤρχισε νὰ διεξάγῃ τὸν κατὰ πάσης τριχὸς πόλεμον, ἀλλὰ... ἀναίμακτον πόλεμον.

"Ὅταν ἐτελείωσεν, ὁ Ἄγγλος ἐρωτᾷ :

— Καὶ δὲ φοβήθηκες τὴ πιστόλια ;

— "Ὁχι.

— Πῶς ἔτσι ;

— Διότι εἶχα σκοπὸ ἂν σοῦκανα τὴν παραμικρὰ τσουκρανιά, νὰ ἀποτελείωνα τὴν δουλειά μου, κόβοντας τὸ λαρύγγι σου.

* * * (Διατί οἱ Κινέζοι ὀνομάζονται Οὐράνιοι.

Διότι ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων τὸ Κινέζικο — κατὰ τὸ Ρωμαϊκὸ — ἐπωνομάζετο Οὐρανός, ὁ δὲ αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ, ὡς νὰ εἴπωμεν Οὐρανόπουλος, ἢ Θεός, φυσικῶς δὲ ὁ λαὸς τοιαύτης Οὐρανίου Θεότητος ὀνομάσθησαν Οὐράνιοι, ὅπως οἱ τοῦ Οὐράλ κάτοικοι καλοῦνται Οὐράλιοι. Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας εἶνε ἄκρος ἀρχιερεὺς καὶ ἄκρος δικαστῆς, ὡς δ' Οὐρανοῦ υἱὸς — Οὐρανόπουλος — πρὸς οὐδένα ἔχει νὰ δώσῃ λόγον ἢ πρὸς τὸν πατέρα — τὸν Οὐρανόν, ὡς ὅλοι οἱ Πουλόπουλοι ὑπάλληλοι πρὸς οὐδένα δίδουσιν εὐθύνας ἢ μόνον πρὸς τοὺς διορίζοντας αὐτοὺς Πούλους. Ἡ ἐξουσία του εἶνε ἡ τελειότερα καὶ βαθυρριζωτέρα ἀφ' ὅσας ἐξουσία ἔχει ἡ γῆ. Οὐδὲ τάξις εὐγενῶν, οὐδὲ ἱερατεῖον, οὐδὲ οἰονδήποτε ἄλλο προνομιοῦχον σῶμα δύναται νὰ συμμερισθῆ, ἐπομένως νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ἐπιρροὴν καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Αὐτοκράτορος. Οὐδεὶς ὑπήκοος δύναται ν' ἀπολύσῃ τὴν τιμὴν, νὰ κατακτῆσῃ τὴν ἐπιρροὴν, ὥστε νὰ μὴ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ κίνη κοινορτὸς τοῦ κοινορτοῦ τῶν ποδῶν τοῦ Οὐρανοπούλου. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπίσης τιτλοφορεῖται *Γιὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης*. Ὁ Οὐρανός, λέγει ὁ Κομφούκιος, «δὲν ἔχει δύο ἡλίους, οὔτε ἡ γῆ δύο βασιλεῖς, οὔτε ἡ οἰκογένεια δύο δεσπίτας, οὔτε ἡ αὐτοκρατορικὴ δύναμις δύο ἡγεμόνας. — Εἰς Θεὸς εἰς Αὐτοκράτωρ». Αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος ἐπὶ γῆς ἀντιβασιλεὺς τοῦ Οὐρανοῦ· πάντες δὲ οἱ λοιποὶ ἡγεμόνες θεωροῦνται ὑπόφοροι αὐτοῦ. Σπανιώτατα ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας ἐμφανίζεται πρὸ τοῦ λαοῦ του, ὁσάκις δὲ εὐδοκῆσῃ νὰ ἐμφανισθῆ, ἐνδύεται κίτρινα — τὸ χρῶμα τοῦ ἡλίου.

* * * Ἐνας ἀμερικανισμὸς, τὸν ὁποῖον δυνάμεθα νὰ εἰσαγά-

γωμεν καὶ εἰς τὰς πόλεις, διότι εἰς τὰς ἐξοχὰς μας ἐπάνω κάτω γίνεται.

Ἀμερικανὸς τις ἔμπορος, πατὴρ ἑνδεκα θυγατέρων, κατῶρθωσε νὰ τὰς ὑπανδρεύῃ ὅλας ἐντὸς ἑξ μηνῶν.

Ἐο γείτων του, ὅστις καὶ αὐτὸς εἶχε κάμποσα κορίτσια, χωρὶς κἂν νὰ ἔχη νὰ τὰ προικοδοτήσῃ, τὸν ἠρώτησε :

— Πῶς ἔκαμες, βρὲ ἀδελφε, καὶ τὰ πάνδρευσε ὅλα ;

— Τί νὰ σοῦ πῶ ; Ἡῦρα μίαν μέθοδον ἀποτελεσματικὴν. Ἄμα ἐβλεπα κανένα νέον ποῦ ἔκαμνεν ἐργολαβίαν κανενὸς κοριτσιοῦ μου ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας, τὸν ἐφώναζα, ἔχων πάντοτε ἓνα ρεβόλβερ μαζί μου καὶ τοῦλεγα : Ἡ τὸ παίρνεις ἢ θὰ σοῦ πάρω τὴν ζωὴ. Ἐννοεῖς ὅτι ὅλοι ἐπροτίμησαν τὸν γάμον ἀπὸ τὸ ρεβόλβερ· κ' ἔτσι, φιλαράκο μου, τῆς ξεμπέρεψα ὅλους.

* * * Ἄγγλος τις προβεθηκνίας ἡλικίας ὑπελογισεν ὅτι ἐκάπνισε καὶ διένειμεν εἰς τοὺς φίλους του 80,000 σιγάρα. Ἐπέζησε δὲ ὅλων τῶν φίλων τῆς νεότητός του. Ἀπόδειξις ὅτι ἄλλα σιγάρα ἐδίδε εἰς τοὺς φίλους του καὶ ἄλλα ἐκάπνιζεν αὐτός.

* Ἐν Λονδίῳ ὑπάρχουν δεκατρὶς χιλιάδες ἀμαξήλαται, τὸ δὲ παρελθὸν ἔτος ἐγκατελύθησαν εἰς τὰς ἀμάξας τῶν δεκαενέα χιλιάδες πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐνεχειρίσθησαν εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

* * * **Τριαντακτὼ** διάφοροι ἐθνότητες ζῶσιν ὑπὸ τὰ σκῆπτρα τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας. Ἐκάστη αὐτῶν λαλεῖ ἰδίαν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν αἱ ἄλλαι δὲν ἐννοοῦν.

* * * Ποῖον πράγμα καίεται εὐκολώτερον ; Ὁ χάρτης βεβαίως. Καὶ ὅμως ὁ κ. Μάϋερ ἐν Παρισίοις ἐφεῖρεν εἶδος χάρτου τὸν ὁποῖον δὲν καταστρέφει τὸ πῦρ. Τοιοῦτον χάρτην ὁ κ. Μάϋερ ἔθεσεν ἐντὸς διακεκαμμένου φούρου καὶ τὸν ἐβγαλεν... ἄθικτον. Ἐπίσης ὁ κ. Μάϋερ ἐφεύρεν καὶ χρώματα καὶ μελάνην ἀφλεκτα. Φανταζόμεθα πόσα πλούτη θὰ κάμῃ ὁ Μάϋερ αὐτός, διότι ὅλοι, ἀπὸ τοῦ συγγραφέως τοῦ ἀποβλέποντος εἰς ἀθανασίαν μέχρι τοῦ γέρο φιλαρμόρου ὅστις θέλει νὰ συντάξῃ τὴν διαθήκην του καὶ τοῦ ἐμπόρου ὅστις δὲν ἔχει καροιέρικαις διαθέσεις διὰ τὰ κατὰστιχα του θὰ προτιμῶσι τὸν χάρτην τοῦ Μάϋερ.

* * * Ἀποῦ ὅλοι αἱ ἐφημερίδες εἶνε γραφόμεναι, ἰδοῦ ὅτι τῆ 1 νοεμβρίου καθὰ προηγγέλθη ἐν Παρισίοις θὰ ἐκδοθῆ καὶ μίαν Ἐφημερίδα *Λαλουμένην*. Δι' ἡμᾶς τὸ τοιοῦτο δὲν εἶνε παράδοξον, διότι κάθε Ρωμῆς εἶνε καὶ μίαν ἐφημερίδα *λαλουμένην*. Ὁ Γιραρδίνος τῶν τοιοῦτων δημοσιογράφων εἶνε ἀναμφηρίστως ὁ κ. Πλατούτσας.

Ἄλλ' ἡ τῶν Παρισίων θὰ εἶνε *γραπτὸ-λαλουμένην*, καὶ θὰ περιέχῃ σειρὰν μικρῶν συνδιαλέξεων εἴτε μικρῆς κουβέντας τὴν ὁποίαν κάθε βράδυ θὰ κάμνουν ἓνας κύκλος δημοσιογράφων, περὶ ὄλων τῶν ζητημάτων τῆς ἡμέρας τὸ ὁποῖον θὰ κρίνῃ ὁ καθεὶς κατὰ τὴν κρίσιν του.

* * * Τραπεζίτης, ὅστις εἶνε συγγρόνως καὶ ἐγγαμος καὶ ἐραστῆς, ἔλεγε προχθὲς εἰς τὴν γλῶσσαν του :

— Ἡ νόμιμος σύζυγος ἀντιπροσωπεύει τὸν νόμιμον τόκον, ἡ δὲ ἐρωμένη τὸ μέρισμα.

Ἡ ἑλληνικὴ ἀτμοπλοῖα Δ. Π. Γουδῆ

φέρει εἰς γνώσιν τοῦ κοινοῦ ὅτι ἀπὸ τῆς παρελθούσης Τετάρτης Ἡ ὀδεύοντος ἐπανελάθε τὸν διακοπέντα διὰ τινα χρόνον πλοῖα τοῦ Ἀργολικοῦ τῆς Τετάρτης, ἀναχωρούντων ἤδη τῶν ἀτμοπλοίων τῆς τακτικῆς ἐκ Πειραιῶς δι' Ἀργολικὸν κόλπον ἐκάστην Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Σάββατον, ἐπανερχόμενα τὴν ἐπιούσαν.